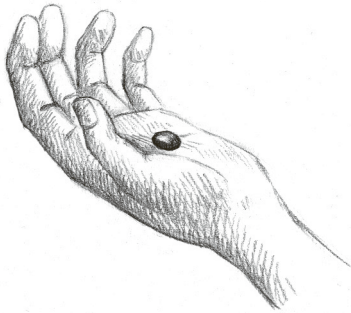

HOOFDSTUK 4

DE GROOTSTE MAISKORREL OOIT

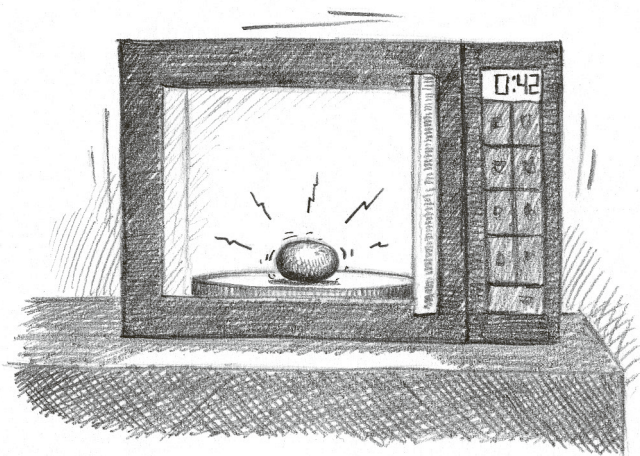
Kijk nou.

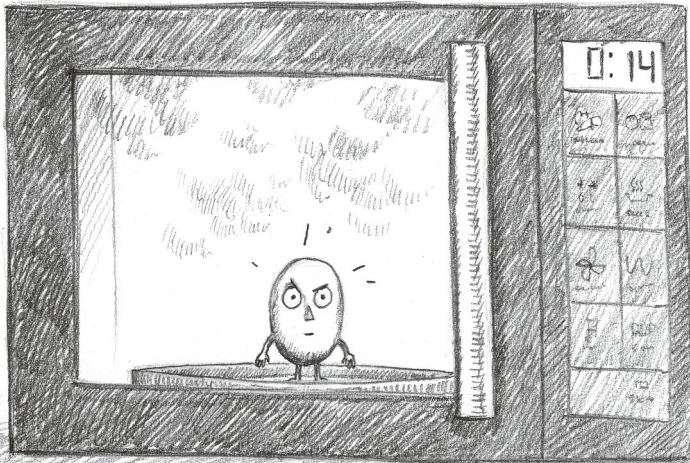
Dat is raar.
Mijn korrels poffen altijd, allemaal.
Op het pak staat dat je een korrel nooit
twee keer in de magnetron mag stoppen.
Maar ik ben hier de baas.
Dus ik doe die korrel gewoon nog even
terug.

De magnetron zoemt een tijdje.
De korrel groeit wel, maar hij barst niet.
Hij wordt groter en groter.
Ik wist niet dat mais zo enorm kon
worden.
De korrel is nu zo groot als een glanzende,
gele kiwi.
Ik weet zeker dat hij elk moment kan
ontploffen.

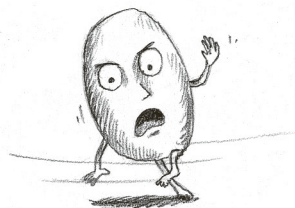
Maar er gebeurt iets anders.

Uit de korrel ploppen twee beentjes!
En twee armpjes.
En... wat?
Dat kan helemaal niet...

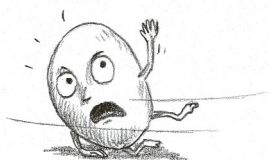

De korrel is een mannetje geworden!
Ik staar hem aan.
Woedend kijkt hij terug.

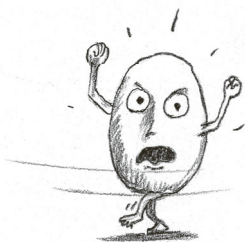
Het maismannetje
zwaait met zijn vuistjes.
Hij doet een paar
stappen en valt dan op
zijn rug.

Zijn armpjes en beentjes
spartelen in de lucht.
Een beetje zoals bij een
kever.

Ondertussen blijft het
bord waarop hij ligt
rondjes draaien.
Met moeite komt het
mannetje overeind.

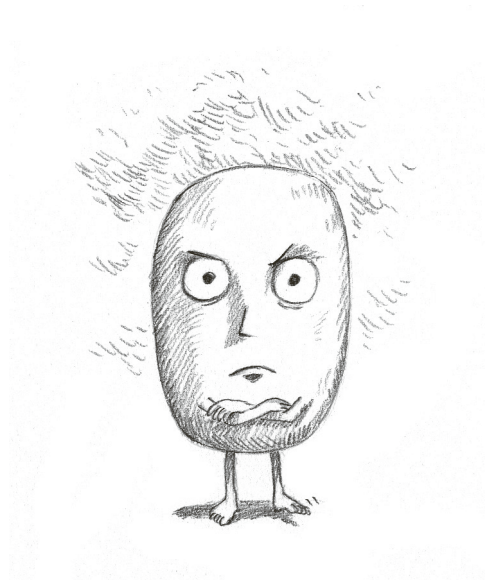
Hij kruipt naar de deur
en bonkt erop.

Ik aarzel even, maar trek het deurtje toch open.

De magnetron stopt meteen.

Het ruikt naar vuur.

Nu de maiskorrel niet meer achter glas zit, ziet hij er *nog* groter uit.

En *nog* bozer.

Hij wappert wat frisse lucht naar zich toe.

Met felle oogjes kijkt hij me aan.

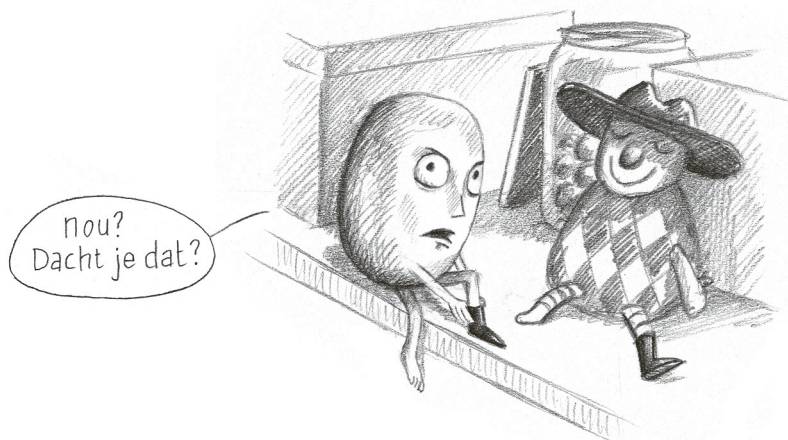
Hij doet zijn armen over elkaar.

‘Zooo,’ zegt hij.

‘Wat dacht je, meisje?’

Ik laat hem nog wat langer draaien?

Vindt-ie vast leuk?’

HOOFDSTUK 5

EVEN VOORSTELLEN

‘Ik zal me even voorstellen,’ zegt het mannetje.

‘Ik ben Bob.

Bob Popcorn.

En ik heb best wel honger.’

Plotseling begrijp ik wat er aan de hand is.

‘Jij bent niet echt,’ zeg ik.

‘O nee?’ vraagt Bob.

‘Natuurlijk niet,’ zeg ik.

Ik ben blij dat ik het meteen doorheb.
Zo ziet een fantasievriendje er dus uit.

‘Wat zit je nou te kijken,’ zegt het
mannetje.

Ik knijp mijn ogen dicht en schud mijn
hoofd.

Misschien gaat het dan weer normaal
werken.

En stop ik met mannetjes verzinnen.
Maar wanneer ik mijn ogen opendoe, is
Bob er nog steeds.
Hij tikt op zijn voorhoofd.

Ik ga zitten en doe mijn ogen weer dicht.
Zo wacht ik tot het kereltje verdwijnt.
Maar al gauw voel ik wat kriebelen.
Alsof er een muis via mijn been naar mijn
schouder rent.
Ik krijg er kippenvel van.

Ik pak het
mannetje van
mijn schouder.
'Bob,' zeg ik.
'Luister eens.'
Hij draait zijn
zijkant naar
me toe.
'Ik luister.'

‘Ik hou van popcorn,’ zeg ik.

Bob knikt.

‘Natuurlijk, heb je ook wat voor mij?’

Wat bedoelt hij?

Hij *is* popcorn.

Dan eet-ie het toch zeker niet?

‘Sst,’ zeg ik.

‘Wat ik wilde zeggen is: ik hou van
normale popcorn.

Popcorn die niet praat.

Die geen honger heeft, snap je?’

‘Pff... brutaal,’ mompelt Bob.

‘Ik hoef geen fantasievriend,’ zeg ik nu
harder.

‘Mijn buurjongetje Loetje vindt je vast te
gek!

Maar ik ben vorige week negen geworden.

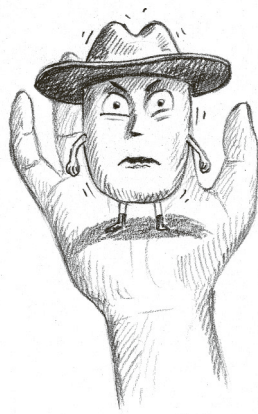
Ik ben daar veel te oud voor!’

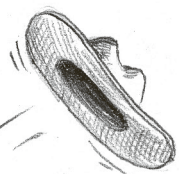
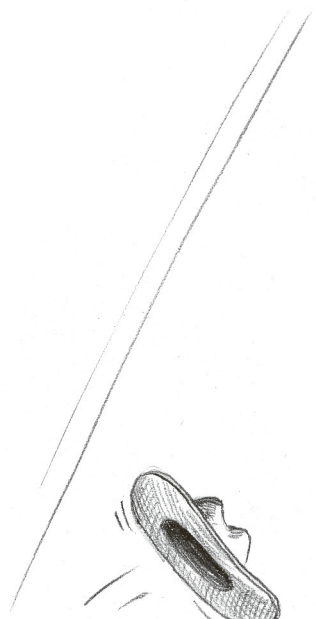
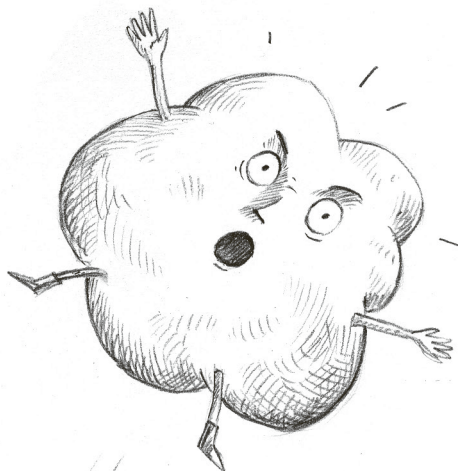
Bob trilt in mijn hand.

Alsof er een batterijtje in hem zit.

Hij lijkt nog kwaaiër dan net.

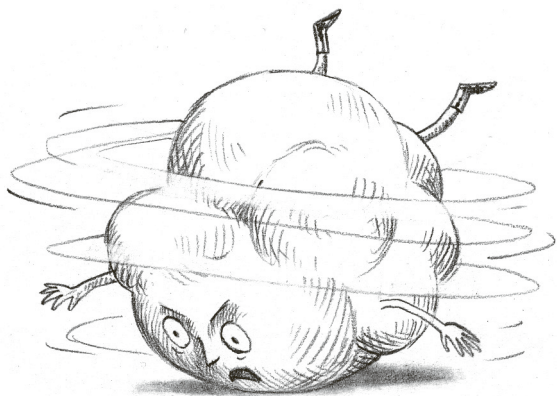
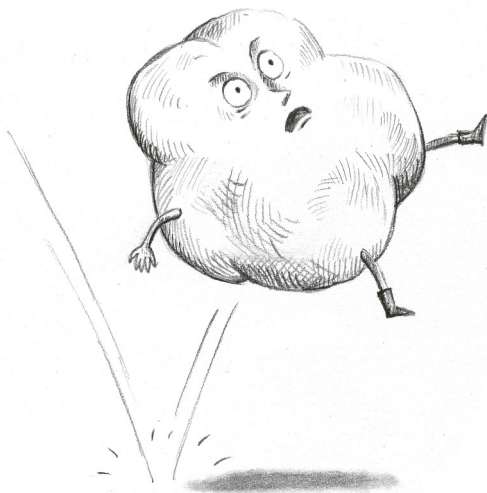
En dan opeens...

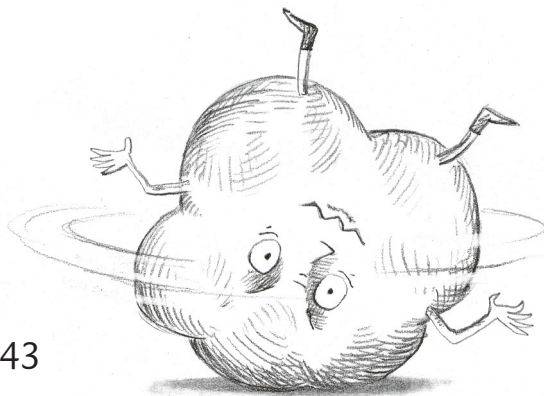
PLOP!

Bob ontploft!
Hij verandert in een
supergrote, witte
popcorn.
Hij springt op, vliegt
door de schuur en
hij brult.
Hard.

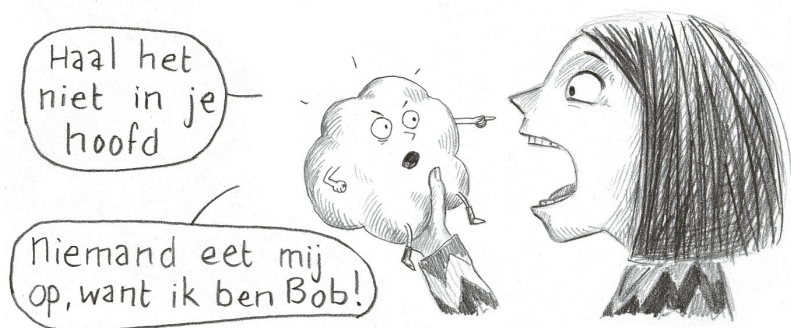

Bob stuitert van
de lamp tegen
het raam.
En hij valt op de
grond.

Daar gaat hij als
een op hol geslagen
opwindpoppetje
tekeer.

Eindelijk is hij een popcorn!
Een supergrote.
Maar dan met oogjes en armpjes en alles.
Toch blijft hij ook gewoon popcorn.
En ik ben *dol* op popcorn.
Eén grote hap en dit rare gedoe is voorbij.
Ik raap hem op en doe mijn mond wijd open.
De popcorn kijkt me razend aan.
Hij zwaait met zijn vuistjes.

Ineens bijt hij in mijn vinger.
'Hé joh!' roep ik.
'Ik mag jou niet opeten, maar jij mij wel?'

Dan hoor ik iets buiten.
Voetstappen, op het grind.